

عنوان مقاله:

پژوهشی پیرامون واژه شناسی تغنی به قرآن از منظر فقهی

محل انتشار:

نخستین همایش ملی واژه پژوهی در علوم اسلامی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

ناصر سلیمانی ایزدی - عضو هیئت علمی دانشگاه حکیم سبزواری

زهرا مکارم - کارشناس ارشد فقه و مبانی حقوق اسلامی

خلاصه مقاله:

یکی از مسائلی که در ارتباط با قرآن کریم از قدیم الایام مطرح بوده است آن است که: آیا قرائت قرآن به شکل تغنی جایز است یا خیر؟ لازم به یادآوری است که مسئله ی حرمت غناء به عنوان یک اصل مسلم در کلام فقها وجود داشته است و معمولاً در بخش مکاسب محرمة ی کتب فقهی یکی از موارد کسب حرام تلقی گردیده است، اما از باب بیان مشهور اصولی «ما من عام الا و قد خص» مواردی از آن تخصیص زده شده است همان طور که در سایر موارد مثل حرمت کذب و غیبت و ... هم این رویه به کار رفته است. لکن نکته ی اصلی این مقاله در آن است که بررسی شود آیا برای حرمت غناء هم استثناء ثابت شده است یا خیر؟ و اگر ثابت شده آیا قرائت قرآن جزء آن موارد می باشد یا نه؟ فی الجمله باید گفت فقها برای حرمت غناء معمولاً چهار مورد را ذکر کرده اند: 1- غناء در مرثی و نوحه سرایی، 2- غناء در حداء و شتربانی؛ 3- غناء زن خواننده در مجالس عروسی زنانه؛ 4- غناء در قرائت قرآن. ما به سایر موارد نمی پردازیم فقط مورد چهارم را مورد بررسی قرار می دهیم که به طور خلاصه باید گفت برخی فقها مثل شیخ انصاری در مکاسب قائل به حرمت شده اند و برخی دیگر مثل ملامحسن فیض کاشانی در وافی قائل به جواز گردیده اند که در این مقاله سعی ما بر این است که به بررسی و نقد این دو دیدگاه بپردازیم.

کلمات کلیدی:

غناء، تغنی، قرآن، قرائت، صوت حسن، طرب، ترجیع

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/508485>

